

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	4 Korona
Fél évre	2 Korona
Negyed évre	1 Korona

VEGYES TARTALMU HETILAP MEGJELEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐSEG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyílt-téri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl

A katonai életpálya.

I.

A magyar ifjuság sohasem tekintette élethivásának a katonai pályát. legalább eddig nem oly tömegesen kereste azt, mint számának arányához képest az megvárható lett volna. Nagyjainkban valamivel keresettebb e pálya, de még mindig bizonyos hidegség észlelhető e téren; a családok még mindig ideges tartózkodás és elfogultsággal néznek az ifju szemébe, ki elég bátor élte hivatásául választani a katonai pályát.

Igy van ez az intelligens osztálynál, így a köznép sorából kikerült hadfiaknál is. A chablonszerű katonaszkodás után mindegyik haza siet, hogy a polgári életben keresse jövőjét, igényeit a társadalomban elégítse ki.

A szabadságharcz lezajlása után meg éppen gyűlöletes volt a magyar ember előtt a katonai pálya.

Ennek okát nem taglaljuk, s csak azt hozzuk fel, mit akkor uton utfélen hallottunk hangoztatni, hogy t. i. a magyar embert a katonai pályán mellőzik, s így nem is választhatja élete céljául azt.

Voltak azonban akkor is, kik daczára, hogy tősgyökeres magyarok voltak, még is haladtak, sőt mondhatjuk, hogy azon kevesek közül, kik egész életüket a katonai pályára szentelték — aránylag sokan voltak, kik tisztos, s részben fényes katonai állást vívtak ki maguknak.

Alljon azonban az, hogy az előtt el volt a magyar ember haladási útja zárva a katonaságnál.

De azóta e tekintetben már nagyon megváltoztak a viszonyok, mert ha elfogulatlan elmével mérlegeljük konstellációinkat, éppen nem állíthatjuk, hogy a magyar ember útjában legördíthetlen akadályok vannak, melyek talán tartózkodást parancsolnak a katonai pályától. Azon ifjunak, ki a hadiállományokban kellőleg jártas, s a katonai erényekkel ékeskedik, nyitva áll a haladás ösvénye a katonai pályán is, legyen magyar, vagy nem magyar.

S mégis mit tapasztalunk? Azt, hogy a magyar ifjuság egy óriási kontingense most is csak úgy nem választja pályául a katonai állást, mint nem választotta akkor, mikor azon nézet volt általános, hogy a magyar ifjunak nincs jövője a katonaságnál.

Nem tudjuk, van-e csak egy oly ezred is, melynek tisztikara tisztán magyar ajkuakból áll: azt tapasztaljuk, hogy a tisztán magyar ezredek-nél is, úgy a gyalogságnál, mint a lovasságnál a tisztikar tulnyomó része nem magyar ajku, s összes magyar-nyelvbeli ismeretők csakis az elkerülhetlenül szükségesekre szorítkozik.

(Folytatás a következők)

Az árva ügy

Az emberi társas együttlétnek, tehát magának a társadalomnak első és legszentebb hivatása az, hogy segítségére siessen azoknak, a kik nem tudnak magukon segíteni. Ez az elv vezette az embereket akkor, midőn az árvák és elhagyottak gyámolítását és felnevelését magukra vállalták, s ez az elv vezeti magát a társadalmat is, mikor a magukra maradt kisdedeket oltalmába veszi.

De meg kell vallanunk, napjainkban alig törődik valaki az elhagyottakkal. Ha egy-két jószívű emberbarát lelkes szavu felhívása néhány pillanatra felébreszti is a társadalom rokonszenvét azok iránt, akiket a sors mostoha keze megfosztott attól, hogy a szülői ház gyermek örömeit élvezhesék, csak ritkán akad egy pár ember, aki anyagi áldozatokkal is kész a szerencsétlen kicsinyek nyomorát enyhíteni. A legtöbben csak elolvassák a segítségért kiáltó szavakat, aztán ha egy-két percig szánalmat éreznek is felettük, hát csak elfelejtik, mintha mi sem történt volna. A szegény magára maradt kicsinyke meg tengődik tovább azoknak a még szegényebb, de jószívű embereknek a nyakán, akik könyörületből magukhoz vették, aztán hogy éhen ne vesszen, megosztják vele szükre mért száraz kenyérüket.

Mert csodálatos rendelése a sorsnak, hogy a szegény több érzéssel bír a nyomor és szenvedés iránt, mint akit kincsekkel áldott meg a szerencsés végzete. Tapasztalható ez a multak történetében, de tapasztalható a mindennapi életben is. A szegény gyári munkás, akinek minden megdolgozott fillére számára száz helye volna, előbb vet néhány garast az utcza szögletén álló vak koldusnak, mint az a nagyur, akinek dolgot adna az, hogy keztyüs kezével csillogó aranyai közül egy-két apróbb pénz darabkát kikeressen.

A legtöbb esetben az árvákkal szemben is csak ilyen begombolkozottak társadalmunk vagyonosabb tagjai, mint az utcán álló koldusokkal. Pedig ez a szűkmarkuság magát a vagyonos osztály érdekeit is veszélyezteti. Tényleges adatok alapján összeállított statisztikai kimutatások igazolják, hogy a társadalom legsalsóbb rétegét képező tolvajok és másféle gonosztevők azok sorából kerülnek ki, akik szüleiket korán elveszítvén, magukra hagyatva minden erkölcsi nevelés híján nőttek fel.

Az a szegény ember, aki elhalt ismerőseinek, vagy jó barátjának gyermekét magához fogadta, hogy az éhenhalástól megmentse, bizony nem igen ér rá, hogy a kis árvát nevelésben részesítse és mert az iskoláztatás is pénzébe kerülne, hát rendszeresen csak úgy nő fel a gyermek gondozás nélkül, mint a vetés között gaz.

Egy nagy hírű angol nemzetgazdász kimutatta, hogy amily arányban emelkednek valamely országban a népnevelésre és az árvák nevelésére fordított költségek, ugyanolyan arányban csökkentek az illető ország börtönügyének költségei.

Már csupán ez az egy ok is elegendő fontosságu arra nézve, hogy a társadalom az árvák neveltetése érdekében minden lehetőt megtegyen, de ehhez még egész sereg más ok is sorakozik, melyek úgy vallási, mint társadalmi szempontból kötelességünk kéteszik az árva ügy felkarolását.

A morális veszteség mellett azonban, melyet az emberiség az árvák nevelésének elhanyagolásával szenved, igen tekintélyes anyagi kár is. Az a tömérdek munkaerő, melyet fejletlen gyermekkorában elpazaroltnak a korán nehéz munkára fogott árvával, ha természetes fejlődés után érvényesülhetne, mily nagy mértékben hozzájárulhatna a nemzeti vagyon gyarapításához.

Nyilvánvaló ezekből, hogy az árva ügy igen fontos és számottevő társadalmi és közgazdasági feladat, melynek rendezése minden polgárnak személyes érdeke, már csupán a vagyonbiztonság szempontjából is, nem is szólva arról a nagy lelki megnyugvásról, melyet a szülőnek az a tudat kölcsönöz, hogy halála esetére kicsiny gyermekeit nem kell az éhenhalástól és az erkölcsi elzülléstől féltetnie.

Mindezeket pedig azért említettük

fel, mert a fővárosban mozgalom indult meg az árvák segélyezésének érdekében és már is több jótékony egyesület elhatározta, hogy a farsangi mulatozások idejét felhasználja, hogy egy-két darab kenyeret a szülők nélkül maradt kicsinyek asztalára is juttasson.

Már ismételtén szoltunk arról, hogy nem tartjuk helyesnek azt, hogy a szükködőkön csak akkor segítsen valaki, mikor az reá nézve mulatságokkal és örömeikkel van összekötve, de mert elvégre is a cél fő, s az eszközök csak másodsorban jöhetnek számításba, ez alkalommal mi is szívesen csatlakozunk azokhoz, akik dicseretet mondanak a jótékony farsangi mulatozóknak.

Az egri hősök szobra.

Aki ma Egerben jár, lát a város közepén egy romokba süllyedt várhegyet. A romok falához lenn házikók támaszkodnak, fenn a romok között itt-ott egy kecske legel, vagy egy-egy honvéd alszik. Ha a városba jött idegen nem ismeri a históriát, csak omlott bástyákat lát itt, bemohosodott ágyúeréseket; égő barlangot, amelyben törött orru márványember fekszik; s az egész várat három kis hitvány bádognálára festett felirat magyarázza: Alsó-kapu, O-kapu, Setét-kapu.

1902-ben lesz háromszázötven esztendeje, hogy e három kapu körül egy hónapig nem száradt fel a föld az emberi vértől.

Európa leghatalmasabb császáranak két hada és minden ágyuja egyesült e kapuk alatt. Magyarország eltiporva hevert, még csak ez a kis vár volt benne az élet, mint a baldokló mellében a szívnek mindinkább maradozó mozgása. Ha ez a vár is leomlik, a magyar nemzetet beirhatja a történelem a holt nemzetek közé, s ma már a Tisza és Duna országában nem a

magyar arat, templomainkból idegen ének száll az égbe és Szent István koronája nem egyéb, mint numerussal ellátott muzéumi ritkaság.

De ezen a kis váron megtört a török világhatalma. Ha mesében olvasnánk, hogy kétezer magyar szembe mert szállni kétszáz ezer törökkel és hogy a küzdelem a kétszáz ezer török kudarcával végződött, azt mondanánk rá: Szép mese, de sok benne a tulság.

Ha az a kétezer ember átadja a várat küzdelem nélkül, senki szemőkre nem veti. Ha elmenekülnek a földalatti utakon, senki gyávaságnak nem tartja; s ha Magyarország élete ebben a várban lehel utolsó, senkise mondja, hogy Dobóéknek harczoznok kellett volna a vár megmaradásáért.

De ők nem adták fel a várat; nem menekültek el a mérföldekre nyúló alagutakon, hanem hogy itt — tudták az egész nemzet sorsát, megesküdtek az ostrom előtt, hogy halálig küzdenek mindnyájan, — és küzdöttek is.

Nincs mása a históriában ennek a küzdelemnek! Voltak hősök, akik inkább meghaltak, hogysen falukat átengedjék; volt várkapitány, aki egy maga állott ki a kapuja elé százezer ember ellen; volt vezér, aki elkeseredésében a bizonyos halálba rohant az egész hadával, — de hogy ilyen kis sereg, ilyen nagy had ellen a bátorságnak és stratégiai leleményességnek ennyi erejével, utoljára az elszántságnak ilyen martiromságba magasztosuló küzdelmével s a csodák fényében tündöklő sikerével állt volna ellen egy ország-pusztító veszedelemnek, erre példa nincsen!

1552-ig Eger nevét nem ismeri a világ. 1552-ben egyszerre ragyogó betűkkel emelkedett Eger neve a világtörténelem horizontjára, s Európa tapsol és ujjong a példátlan győzelemnek.

Az évszázadok óta növekvő török hold itt sápadt el először fényében. A török terjeszkedés itt találta az első sziklagátát, amelyen túl már nem csaphatott, s ez időtől fogva mind máig lassu apadás a török hatalom.

Van-e magyar, akinek nem dobban meg a szíve, ha Dobó és az egri

népre gondol? Van-e magyar, a ki síket marad, amikor arról zendül a szó, hogy az egri vár ormán ott lássuk örökre Dobó ércalakját!

Szobrot akarunk emelni az egri hősöknek, szépet, nevükhöz méltót. E szoborban benne kell lennie minden magyar férfi halagondolatának, minden magyar nő büszkeségének, benne kell lennie minden magyar család érzésének, benne kell lennie minden magyar gyermek szíve dobbanásának. Mert mindnyájunk büszkeségei, példaképei, diszei, hősei ők; nemcsak az egriek — az egész nemzeté.

Egy szemernyi ércet kérünk minden magyar családtól, minden magyar férfitől, minden magyar nőtől, minden magyar gyermektől.

Adjon a szegény rezet, adjon a gazdag ezüstöt, aranyat, de ne legyen olyan magyar ember ebben az országban, akinek egy réz fillérenyi része se lesz a szoborban.

Szeretnék egy szép szobor-csoportot, amely feltüntetné Dobóba a hazafias elszántságot, Bornemisszában a magyar ész leleményességét, Mecseseiben az erőt, s egy tépett ruhájú kibomlott haju fegyveres magyar nőt a lakban a magyar nőnek azt a kiválóságát, midőn a veszedelem fürgetegében a hazaszeretet hősei közé rohan, s velők osztozik a martiromság véres babéraitban.

Nem áldozatot kérünk, hanem csak erszény megerőtetés nélkül való adományt. Az özvegyasszony fillére épp úgy fog ragyogni a bronzban, mint a jómóduak aranya. Nyolcz millió magyar él ebben az országban; ha mindegyik csak egy egy kis adománnyal járul is a szobor költségeihez, olyan emléket állítunk, amely méltó lesz a hősökhöz, s amely előtt az utánunk következő nemzedék fölmelegült szível veszi le a kalapját.

Az adományokat Egerben elfogadja dr. Híbay György gyógyszerész, mint a szobor-bizottság pénztárosa.

A ország különböző részeiből azonbanba ily czim alatt is lehet küldeni: *Polgármesteri hivatalnak Eger. A fővárosi napilapok szintén elfogadják az adományokat, ugy szintén lapunk kiadóhivatala is.*

TÁRCZA.

Halottak napján . . .

Irta: Humay Nándor.

Nem tudom, hogy mit érzek a szívem mélyén sajogni,
Csak azt hiszem, csak azt érzem: fáj a szívem, nagyon fáj!
Örömtelen jelen és mult. — jövőjétől mit várjak
Egyebet, mint kérni, tűrni, s az étellel bajlódni.

Van egy helye a világnak, a hol mindez megszűnik,
Reménytelen életünknek boldog pihenő helye,
Hol az élet zajos hangja tisztelettel elnémul,
Meghajolva azok előtt, kik itt vannak pihenni.

Nekem is van egy halottam a világnak e helyén,
Sorsüldözött, szegény ember volt ő egész életén!
Sokszor vágyta, sokszor mondta: „Ne viradna meg soha“!
S ilyenkor mi fájón, sirva, csüngtünk nemes kebelén.

Szegény Atyám! nem mondod már: „Isten hozott gyermekem“!

Nem mondod, ha eltávozom: „Isten veled gyermekem“!
Nem ölelsz már kebeledre forró csókkal engemet,
Nem sóhajtod!? „Gyermekeim! tietek az életem!“

Szerető szived nem dobban, ajkad nem nyil szavakra,
Mégis tudod, mégis érzed fájdalminkat sirodba.
Láttad azt a forró könnyet kihullani szemünkből,
Melylyel Téged kísértünk el a szebb és jobb világba.

Édes Atyám itt vagyok! eljöttem a sirodhoz!
Elmondani mint vannak, kit életedben szerettél . . .
Pihenj békén! legyél nyugodt, az Isten gondoskodott,
Nemes szív és nemes lélek fogadta a házához.

Árvaságunk keserűjét édesíti e lélek,
Szeret minket Atya helyett, atyai jó szívével.
Munkádat, mit megakasztott a sors kegyetlen keze,
Folytatja „Ő“ — nevelve az elhagyott gyermekeket.

Édes Atyám! drága Atyám! — kérd meg Istent nevünkben,
Engedje, hogy szellemképen elszállj a mi körünkbe.
Tárt karokkal fogadunk mi, éppen mint az életben,
Jöjj el! jöjj el! csillapítsd a fájdalmunkat lelkünkben.

Megöleltem keresztfáját, megcsókoltam sirhantját.
Beszélgettünk s oly jól esett Atyámnak és énnekem.
Fájt a szívem, fájt a szíve, mikor el kellett válnunk,
Bucsuzás közt Tinektek is elküldötte a csókját.

Minden adományt nyilvánosan nyugtáztunk. Az adakozók nevét pedig a szobor leleplezése ünnepén megjelenő emlékkönyvben fogjuk átadni az utókornak.

Kelt Egerben, 1901. évi október hó 18-án az egri diadal 349-ik évfordulóján.

A Dobó-szobor bizottság vezetősége.

VEGYESEK.

— **Személyi hírek.** Mult hó 30-án érkeztek püsztaszeri kastélyukba Pallavicini Sándor örgróf ur és főúri neje ő Excellenciáik. 31-én gyászmise volt az anyási örgrófi mauzóleumban. E hó 1-én a mindszeri bucsut tekintették meg, s részt vettek az ünnepélyes nagy misén. E hó 4-én pedig, mint a boldogult Károly örgróf névnapja alkalmán ismét Anyáson lesznek ő Excellenciáik a boldogultért tartandó gyászszertartáson. Mindszerten létük alkalmával több szegényt alamiznában részesített ő Excellenciája.

— **Bucusu.** E hó 1-én folyt le a mindszeri egyház bucsuja. A templom zsúfolásig megtelt, a szokásos körmenet az orkászertü szél miatt megtartható nem volt. A rossz idő a bucsut szokásos élénkségétől fosztotta meg.

— **Halottak napja.** E gyásznapi mindig előestéjén, vagyis már mindenszentek estéjén veszi kezdetét. A temető más években gyertya fényárban szokott uszni. Ez idén e kegyeletes dolog is majdnem teljesen elmaradt a hideg szeles idő miatt. — Imitt-amott pislogott egy egy lámpa, a szabadon égó gyertyák a szolgálatot teljesen megtagadták.

— **Elhalasztott közgyűlés.** Mint lapunk előző számában jeleztük, a helybeli „Polgári Kör” ma délután szándékozott közgyűlését megtartani, közbejött akadályok folytán azonban úgy a mai közgyűlés, valamint a tervezett esti mulatság is egy héttel későbbi időre, vagyis a következő vasárnapra halasztatott el. A „Polgári Kör” a jövő vasárnap délután 3 órakor tartja meg rendkívüli közgyűlését, s ugyanaz napon este 7 órakor kezdődik a társas vacsora, melyen Novák József országgyűlési képviselő és Dr. Csató Zsigmond alispánon kívül vidékről már is számosan bejelentették részvételüket, s így a mulatság sikere előre is biztosított van. A kör elnöksége a rendezendő ünnepélyre külön meghívókat ez utal nem fog kibocsátani, annál kevésbbé, mert ez ünnepély célja is közismertü a lakosság előtt, s kétségtelen, hogy szeretett országos képviselőnk üdvözlésére újabb meghívás nélkül is teljes számban fog összegyülekezni községünk. A kör vendéglőse, tudvalévőleg, kétféle vacsorával látja el a vendégeket. Paprikáshus lesz az egyik részen, s izletes tiszta halpaprikást kap, a ki arra előre jelentkezik. Bertók János vendéglős a jelentkezők részére aláírási ívet nyitott, mely a kör helyiségében bárkinek rendelkezésére áll, s ott szombatig minden alkalommal aláírható. A „Polgári Kör” ünnepélyét részünkről a legmelegebben ajánljuk közönségünk figyelmébe, abban a biztos meggyőződésben, hogy ez az összejövétel a legkedvesebb emlékü ünnepélyek közé fog sorakozni.

— **Megyegyűlés.** Csongrádvármegye törvényhatósági bizottsága mult hó 30-án és 31-én tartotta rendes őszi közgyűlését a bizottsági tagok élénk részvételével Dr. Csató Zsigmond alispán elnöklése alatt. Bennünket közelebbről érdeklő határozata a közgyűlésnek az, hogy a törvényhatósági bizottsági tagok választásának határidejéül az egész vármegye területére nézve november hó 13-ika, a vármegyei tisztújítás napjául pedig december hó 19-ike állapított meg. A mindszeri választókerületben, melyhez Mindszer székhelyen kívül még Derekegyháza és Mágócs községek tartoznak, Grünér Géza, Wimmer Károly és Haasz Juda képviselők lépnek ki, a szegvári kerületben pedig, melyhez Szegvár, Teés és Fábán-Sebestyén tartoznak, Wangel Gyula és Biharipál György helyére történik választás. Mindszerten a választási elnök Keller Lajos, pótelnök Wimmer Károly, Szegváron pedig az elnök Orsz János, s pótelnök Wangel Gyula lesznek. — A horgosi Kérész alapítványnál üresedésben volt ösztöndíjas helyet a közgyűlés Virágh Mariska polg. isk. tanulóknak adományozta, ellenben Harnyas Sándor és Sövényházy Pál tanulók elestek a Sváb-alapítvány ösztöndíjától. A szegedi fa- és fémipari szakiskolánál Gyapjas János és Dóme László nyerték el az ösztöndíjas helyüket. — Pap Akos községi jegyzőnek nyugdíjazása ügyében előterjesztett fölébeszését a törvényhatóság elutasította, a Mindszer községi szervezési szabályrendelet ellenben csak a decemberi közgyűlésen kerül érdemleges tárgyalás alá.

— **Hideg fürdő.** A mult esütörtöki szélvihar majdnem gyilkos kimenetelű volt Szobácsi István helybeli lakosra. A szél a kompot lefelé nyomta oly erővel, hogy 8-10 ember teljes erővel tartotta a csiga kötelét, hogy a kompa a rendes útján maradjon. Mégis minden erőfeszítés dacára a kötel a csigáról lepattant, s Szobácsit a Tisza hullámaiba vágta, de sikerült őt kifogni.

— **Eljegyzés.** Lucza Lajos ur eljegyezte Tar Gábor ur kedves leányát Juliska kisaszonny. Gratulálunk.

— **Esküvő.** Szakál Mihály ácssegéd f. hó 11-én vezeti oltárhoz Bozó István ur k. leányát, Etelkát. Sok szerencsét.

— **Egy küldemény sorsa.** Hazánk területén van vagy huszonegy község, mely a diszes Mindszer nevet viseli. Csoda-e ha sűrűn előáll a zavar, s katasztrófa éri a szállítványokat. Így történt végzetes katasztrófa egy lazacozal, mit postai úton irányították Gráczból Csehi-Mindszentre Cs. Mindszer lehet ugyan Csehi-Mindszer is, de lehet Csongrád-Mindszer is. Az ártatlan lazac Csehi helyett Csongrád-Mindszentre érkezett, igen szép példány volt, de már itt is a romlandóság jeleit viselte magán. E hó 30-án kellett volna a halnak elárvereztetnie — minthogy Csehi-Mindszerig nem állotta volna ki az utat, — azonban miután mindszeri halász nyelven szólva a hal már nagyon is „gyábadt” volt, megvételére senki se vállalkozott, tehát a vasutnál elásták. A hal katasztrófája intő példa úgy a csehi, mint a cson-

grádi mindszerieknek, hogy leveleiket, vagy küldeményeiket, mit megrendelnek, ne Cs. czimen küldessék maguknak, hanem Csehi, vagy Csongrád jelzővel láttassák el a Mindszer nevet.

— **A szegedi dohánybevaltó felügyelőség felosztása.** A szegedi dohánybevaltó felügyelőséget, a melynek a kerülete őt vármegyére terjedt ki, a pénzügyminiszter felosztatta s a vármegyéket más dohánybevaltó felügyelőségek kerületébe osztotta be. A minisztert az indította ez elhatározásra, hogy a szegedi felügyelőség oly kevés forgalmat mutatott ki, hogy annak a további fentartása fölöslegessé vált. A miniszter ennélfogva a szegedi, a csókai és a nagybecskereki dohánybevaltóhivatalokat az aradi, a félegyházi és csongrádi dohánybevaltó hivatalokat pedig a budapesti dohánybevaltó felügyelőségek kerületébe osztotta be. Az elmúlt év végével szüntette be már a felügyelőséget. Ekkor a szegedi felügyelőség 671,759 kilogramm dohányt váltott be 319,991 korona 32 fillér értékben. A beváltott dohánymennyiségből Csongrádvármegye 345,809 klg., Csanádvármegye 46,263 klg., Torontálvármegye 101,987 klg. és Pestmegye 168,836 klg. dohányt szállított. A mult évben beváltott dohányt a szegedi felügyelőség, a központi dohányjövődék igazgatóságának a rendeletére Ausztriába, a klagenfurti, a laibachi, a monsterlyzi, a linzi, a gödni az iglauer és a szaunburgi dohánygyárakba szállította. Ez a nagy dohánymennyiség a nevezett gyárakban pipadohánnyá lett feldolgozva. A felügyelőség beszüntetésével a miniszter Havlicsek József szegedi dohánybevaltási felügyelőt az aradi felügyelőséghez nevezte ki. Szegeden azóta csak dohánybevaltó hivatal van, amelynek Muskies Ede főtiszt a vezetője. A szegedi dohánybevaltó hivatal most csak kisebb területről váltja be a termelt dohányt. Az ez évben termelt dohány beváltása 1902. évi január 2-től február 19-ig fog megtörténni. A beváltott dohányt a hivatal három nagy raktárában egész az őszig szárítják s amikor az teljesen beszáradt, átválogatják s a központi jövődéki igazgatóság utasítása szerint a dohánygyárakba szállítják feldolgozás végett. Az ez évben beváltott dohányt az idén a hazai gyárakban dolgozzák föl.

— **Erdekes iparművészeti pályázatról** számol be a Magyar iparművészet most megjelent száma. Karácsonykor indul meg ugyanis a Magyar Remekírók egyöntetű nagy kiadása, mely az összes jeles magyar írók munkáit fogja tartalmazni. Hogy a nagyfontosságú hazafias és irodalmi esemény külsőleg is méltóképen jelenjék meg a magyar közönség előtt, a Révai Testvérek irodalmi intézet pályázatot hirdetett művészi bekötési táblára. A pályázatra 126 pályamű érkezett be. A 200 koronás első díjat Bugát Imre pályaművének ítélte oda a jury, a 100 koronás második díjat Főrk Erő tanárnak. A pályázatot hirdető intézet ezeken kívül megvásárolta Helbing Ferencnek három, Rintel Géznak és Szalmási Jánosnak egy egy rajzát. A szép rajzokat most pompás reprodukcióban közli az Iparművészeti társaság szép havi folyóirata. Öröndetes, hogy immár nálunk is kezdnek divatba jönni a művészi könnyvtáblák s a könnyv a művészek ráfordult figyelmé révén újra művészi alkotás számba megy, mint a nagy művészi korszakokban még öröndetesebb, hogy a

beérkezett rajzok közt ennyi valóban szép és számottevő akadt. Nagyon szépek vannak a modern stílusúak közt is a magyar motívumokat használók közt is. A Magyar Remekírók megjelenésének nagy irodalmi eseménye így uttörő művészeti esemény is lesz.

„Ermelléki első szőlőoltvány-telep“ Nagy-Kágya, hirdetését a t. cz. olvasókörzóna szives figyelmébe ajánljuk.

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos
Weisz Ignác.

Ház eladás.

Székely Imre pályafelügyelő háza szabad kézből örök áron

eladó,

vagy haszonbérbe kiadó.

Eladási ára 1000 forint, esetleg haszonbér 1 évre 100 forint.

A lakásban van 2 padolt, 2 flaszterozott szoba, 1 fürdőszoba, 1 üveges konyha és üveges folyosó.

Bővebb felvilágosítással szolgál lapunk kiadóhivatala.

Hirdetések

Jutányos áron vétetnek fel.

Hirdetmény.

Van szerencsém a nagyérdemű közönséget tudatni, miszerint saját házamban

orosházi lisztraktárt

és

szatócs üzletet

nyitottam.

A n. é. közönség becses pártfogását kérve, vagyok

teljes tisztelettel

Könnyü János.

Egy

jól irni és olvasni tudó

f i u

a helybeli könyvnyomdában tanoncznak felvétetik.

Szőlőoltványok

szokványminőségben.

A legkiválóbb 42 bor- és csemegefajokban fajtisztán, teljes jótállással.

É l ö k e r i t é s.

Gleditschia csemetek és magvak

Uradalmaknak, községeknek három évi törlesztésre is adatik.

Óriási tövisű, igen gyorsan fejlődő sövény-növény. Ez az egyedüli, melyből oly örökös kerítés nevelhető pár év alatt, rendkívül csekély kiadással, melyen nemhogy ember, de semmiféle állat, még az apró nyulak sem hatolnak át. Minden rendeléshez rajzokkal ellátott ültetési és kezelési utasítás mellékeltek. Ezer csemete elég 200 méterre. — Ara 6 ft.

Diócsemek.

Óriási jövedelmet biztosító voltánál fogva, ennek tenyésztése számos gazdaságban az utóbbi időben rendkívül elterjedt.

Szines fénynyomatu főárjegyzék ingyen és bérmentve küldetik minden rendelési kötelezettség nélkül. Az árjegyzéken kívül még egy olyan könyvet kap ezzel, ki azt címére ingyen és bérmentve kéri küldeni, mely nincsen az a ház, vagy család, a hol annak tartalmát haszonra ne fordítanák, városon, falun, pusztán, gazdag vagy szegény családnál egyaránt. Így még azoknak is igen érdekében áll, kik rendelni semmit nem akarnak, mert benne számos oly közlemények foglaltatnak, melyek mindenkinek nagy szolgálatot tesznek. Cim:

„Ermelléki első szőlőoltvány-telep“
Nagy Gábor Nagy-Kágya, u. p.
Székelyhid.

WEISZ I.

KÖNYVNYOMDÁJA

Mindszenten.

Levélpapírok és borítékok

czégy nyomattal

körlevelek, részvények

és

értékpapírok,

kis- és nagy plakátok

esketési és vigalmi

MEGHIVÓK

gyászlapok

hivatalos táblázatok

stb. stb.

jutányos áron készítettnek.

Könyv-

és

papírkereskedés.

KÖNYVEK

irodaiszerek

dobozos

levélpapírok

diszes

képes levelező-lapok

jutányosan

kaphatók.